

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. [jméno] [příjmení] a soudců JUDr. Víta Pejška a JUDr. Pavly Kučerové, Ph.D., ve věci žalobce [údaje o účastníkovi] [údaje o zástupci] proti žalovanému [údaje o účastníkovi] [údaje o zástupci], o určení neplatnosti vyloučení člena ze spolku a o přiznání přiměřeného zadostiučinění, k odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Chrudimi ze dne 29.2.2016, č.j. 12C 72/2015-126,

takto:

- I. **Rozsudek okresního soudu se ve výroku I. v části, aby soud uložil žalovanému povinnost doručit žalobci dopis podepsaný statutárním orgánem žalovaného ve znění: „Vážený pane [celé jméno žalobce], dne [datum] jste byl rozhodnutím členské schůze vyloučen z našeho spolku [název žalovaného] a protože rozhodnutí o vyloučení je neplatné pro rozpor se zákonem a stanovami spolku, tímto se Vám velmi omlouváme za neoprávněný zásah do Vašich práv způsobený tímto rozhodnutím“, potvrzu je.**
- II. Jinak se rozsudek okresního soudu mění takto:
Určuje se, že rozhodnutí členské schůze žalovaného ze dne [datum] o vyloučení žalobce ze spolku žalovaného a rozhodnutí revizní komise spolku žalovaného ze dne [datum] o odvolání žalobce proti rozhodnutí členské schůze žalovaného ze dne [datum] jsou neplatná.
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před okresním soudem ani právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.**

Odůvodnění:

Okresní soud shora označeným rozsudkem zamítl žalobu o určení, že rozhodnutí členské schůze spolku [název žalovaného] ze dne [datum] o vyloučení žalobce ze spolku je neplatné, že rozhodnutí

revizní komise spolku [název žalované] ze dne [datum] o odvolání žalobce proti rozhodnutí členské schůze ze dne [datum] je neplatné, a o uložení povinnosti žalovanému doručit žalobci dopis podepsaný statutárním orgánem žalovaného, a to ve znění: „Vážený pane [celé jméno žalobce], dne [datum] jste byl rozhodnutím členské schůze vyloučen z našeho spolku [název žalované]. Protože rozhodnutí o vyloučení je neplatné pro rozpor se zákonem a stanovami spolku, tímto se Vám velmi omlouváme za neoprávněný zásah do Vašich práv způsobený tímto rozhodnutím.“ (výrok I.) a žalobci uložil povinnost nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 28.448 Kč k rukám JUDr. [jméno] [příjmení] do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).

Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že okresní soud v dané věci po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloba žalobce, kterou se domáhal proti žalovanému určení, že jeho vyloučení z mysliveckého spolku žalovaného je neplatné a přiznání přiměřeného zadostiučinění za neplatné vyloučení, není důvodná. Dospěl totiž k závěru, že vyloučení žalobce z mysliveckého spolku žalovaného je platné a bylo učiněno v souladu s ustanoveními občanského zákoníku (zákon č. 89/2012 Sb. - § 258-260 o.z.) a především stanovami žalovaného, neboť vzal za prokázané, že žalobce dne [číslo] a [datum] za pomoci psů ulovil dva divočáky, sledoval zvěř pomocí psů mimo jiné v předvečer společného honu, neoznačoval ulovenou zvěř plombami, protože plombu ztratil a nové plomby si nevyzvedl (zvěř byla následně označována hospodářem), čímž porušil články 3, 4 a 8 provozního řádu žalovaného, za což byl na členské schůzi mysliveckého spolku žalovaného dne [datum] v tajném hlasování většinou hlasů ze spolku žalovaného vyloučen. Okresní soud nepřisvědčil námitkám žalobce, že při jeho vyloučení byly porušeny stanovy žalovaného, především na pozvánce na členskou schůzi, která se konala dne [datum], nebylo na programu v pozvánce uvedeno, že bude rozhodováno o jeho vyloučení ze spolku žalovaného a členská schůze s tímto programem nebyla také svolána 8 dní před jejím konáním, když uzavřel, že žalobce se schůze dne [datum] zúčastnil (na členskou schůzi byl žalobce pozván předsedou žalovaného e-mailem odeslaným dne [datum] v 19 hod., na který reagoval dne [datum]). Podle okresního soudu neplatnost vyloučení žalobce z mysliveckého spolku žalovaného nezpůsobilo ani to, že návrh na vyloučení žalobce byl přednesen až v průběhu samotné schůze předsedou žalovaného, kterého k tomu zmocnil výbor, který se na tomto postupu a návrhu usnesl bezprostředně před konáním samotné členské schůze a z časového hlediska tedy sepisování návrhu v písemné podobě nebylo ani možné. Vysvětlil, že zákon nestanoví žádnou sankci v souvislosti s nedodržením formy návrhu. Nepřisvědčil ani námitce žalobce, že neměl dostatečný prostor k seznámení se s porušeními, která mu byla kladena za vinu, neboť měl za to, že žalobci byly známy prohřešky proti provoznímu řádu, o které se na schůzi jednalo. Nedodržení osmidenní lhůty pro svolání schůze nepovažoval okresní soud také za právně relevantní, neboť schůze byla svolána již [datum] podle plánu schůzí žalovaného a bod týkající se projednání chování žalobce byl na program zařazen až poté, co se stala v pořadí druhá událost, tj. po [datum], a žalobci bylo dáno na vědomí, že se bude jeho porušení povinností projednávat a měl být z tohoto důvodu přítomen, sám žalobce pak přítomen byl právě proto, že věděl, co se bude projednávat, ačkoliv původně neměl v úmyslu se schůze zúčastnit. Ani námitku žalobce, že neměl dostatek prostoru k realizaci svých práv podle § 240 odst. 2 o.z., neshledal okresní soud důvodnou s tím, že tato otázka je velmi subjektivní a nikde není stanovena žádná objektivní lhůta. Okresní soud k tomu dále uvedl, že další schůze byla plánovaná až [datum] a s ohledem na závažnost porušení povinnosti byla záležitost žalobce zařazena na první schůzi v pořadí, což považoval za pochopitelné. V souvislosti s procedurálními náležitostmi vyloučení žalobce ze spolku žalovaného odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 326/2009, podle něhož rozhodnutí orgánu sdružení nelze posuzovat jen podle měřítek kladených na právní úkon v oblasti veřejného práva, s ohledem na dobrovolnost sdružení obvykle fyzických osob je žádoucí též zohlednit zamýšlený obsah rozhodnutí, třeba i ne přesně vyjádřený. Okresní soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že ulovení divočáci byli zranění a šlo tudíž o sanitární odstřel zvěře, neboť měl za to, že toto jeho tvrzení nebylo nijak prokázáno. Pokud jde o porušení povinnosti žalobce plombovat slovenou zvěř, okresní soud uvedl, že pravdou, že toto porušení povinnosti nebylo uvedeno v písemném oznámení žalobci a výslovně není uvedeno ani

v zápise o průběhu členské schůze ze dne [datum], měl však za to, že na schůzi toto porušení povinnosti žalobce zaznělo, což měl za prokázané výpověďmi jednotlivých členů a bylo čteno i v rámci zápisu z výborové schůze, který byl čten na schůzi žalovaného v celém znění. Poukázal na to, že tato povinnost vyplývá i ze zákona o myslivosti, uzavřel však, že toto porušení povinnosti nebylo natolik intenzivní, aby bylo schopno samo o sobě odůvodnit vyloučení žalobce ze spolku žalovaného, bylo by to možné pouze v případě opakování po předchozím jiném opatření uloženém v této souvislosti. Okresní soud dále uzavřel, že přestože žalobce odevzdal slovené kusy zvěře žalovanému, svědčí odevzdání spíše o neznalosti stanov a provozního řádu, kdy lovení černé zvěře je povoleno individuálně pouze na čekané a je zakázáno ji v zimě stopovat, a žalobce si jejich porušení svým jednáním neuvědomil, když měl za to, že nebylo prokázáno, že žalobce šoulal, že by měl bezprostřední vliv na chování svých psů tak, aby vyloučil jejich možnost honění zvěře; pokud tedy zvěř nebyla v plné kondici, což by se dalo předpokládat, když byla nadehnána psy žalobci mimo leč, pak za takové situace žalobce zřejmě dovozuje, že by lov psy povolen byl, což však ze stanov a z provozního řádu nevyplývá. Okresní soud tudíž žalobu žalobce zamítl a úspěšnému žalovanému přiznal dle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu nákladů řízení za jeho zastoupení advokátem.

Proti rozsudku podal včas odvolání žalobce. Namítl, že žalobce nemohl být vyloučen ze spolku pro údajné neoznačení ulovené zvěře plombou, v čemž má být spatřováno porušení § 49 zákona č. 449/2001 Sb. o myslivosti, neboť tato skutečnost na členské schůzi projednána nebyla, žalobci nebylo oznámeno, že by z takového provinění byl viněn a k této skutečnosti tedy žalobce vůbec nemohl zaujmout stanovisko a také tak na členské schůzi neučinil a odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3486/10 a řadu dalších, v nichž Ústavní i Nejvyšší soud ČR konstantně judikuje, že ani odkazem na co nejširší míru spolkové autonomie nelze odůvodnit porušení práv člena na přezkum rozhodnutí spolku. Dále žalobce namítal, že o jeho vyloučení z okruhu členů žalovaného členská schůze konaná dne [datum] nebyla z procedurálních důvodů vůbec oprávněna jednat a pokud o jeho vyloučení přesto jednala a o vyloučení rozhodla, jedná se dle judikatury o rozhodnutí neplatné. Měl za to, že vytýkané vady nelze přejít konstatováním, že na kvalitu úkonů spolku je třeba nahlížet méně přísně a v návaznosti na takové konstatování nepřiznat těmto porušením jakékoliv právní následky. Namítal, že tím okresní soud nepřipustně zasáhl do jeho práv, zejména jeho práva svobodně se sdružovat včetně práva ve spolku setrvat, a práva ho proti jeho vůli ze spolku vyloučit pouze z důvodu a způsobem odpovídajícím zákonu a stanovám, což se v posuzovaném případě zjevně nestalo. Nedodržení postupu pro jeho vyloučení přitom rozhodně nelze, „omluvit“ ani tím, že o vyloučení žalobce bylo členskou schůzí rozhodnuto a to, „nejen prostou většinou, ale většinou všech členů“, což jako významnou skutečnost uvádí okresní soud. Vzhledem k těsnosti výsledků hlasování nabývá na významu způsob přijetí takového rozhodnutí včetně respektování práv žalobce umožňujících mu účinnou obranu proti návrhu na jeho vyloučení, a to jak z hlediska času na přípravu, tak z hlediska seznámení se žalobce s obsahem návrhu na vyloučení tak, aby přesně věděl, jaký skutek a z jakých důvodů je mu kladen za vinu a mohl se proti tomu účinně bránit. Zdůraznil, že žalovaný nedodržel notifikační lhůtu stanovenou v čl. 7 odst. 1 svých stanov k novému bodu programu členské schůze, neboť aby členská schůze mohla o vyloučení člena spolku jednat, musí mít daný bod na programu a o programu musí být každý člen spolku informován v pozvánce, přičemž pozvánka musí být doručena členům alespoň 8 dnů před konáním schůze (čl. 7 odst. 1 stanov žalovaného) a v řízení nebylo prokázáno, že by žalobce byl o navrženém novém bodu programu informován v osmidenní lhůtě, která má předcházet doručení pozvánky na členskou schůzi, když někteří členové žalovaného se o novém bodu programu dozvěděli přímo až na schůzi. Žalobce měl o novém programu povědomost z e-mailu z [datum], který mu byl doručen do e-mailové schránky ve večerních hodinách – v 19 hodin a s nímž se seznámil v ranních hodinách dne [datum], přičemž však v e-mailu nebyl upozorněn, že bude projednáváno nejen, „porušení stanov a potrestání“, ale především jeho, „vyloučení“ ze spolku žalovaného. Protože se členská schůze konala již dne [datum], byl žalobce o schůzi informován tři dny před schůzí namísto požadovaných minimálně osmi a o návrhu na vyloučení pak nebyl

informován vůbec. Žalobce se tak nemohl připravit ve lhůtě, kterou stanovy ukládají, na rozdíl od žalovaného, který si – jak v řízení tvrdil, dokonce připravoval písemnou řeč. Zdůraznil, že nový bod programu mohl být zařazen na členskou schůzi až po rozhodnutí výboru žalovaného, který se konal dne [datum] v 17:30 hodin a tudíž je evidentní, že před tímto okamžikem mohl být těžko žalobce či kdokoliv jiný o novém bodu programu členské schůze informován. Uvedl, že podle ustálené judikatury vyšších soudů ve věci obchodních společností, družstev i sdružení (nyní spolků) platí, že má-li členská schůze rozhodovat o vyloučení člena, je požadavek určitosti a srozumitelnosti pozvánky na tuto členskou schůzi naplněn tehdy, obsahuje-li informaci, že v rámci jejího programu bude projednáváno „vyloučení člena“ a odkázal k tomu na rozhodnutí Nejvyššího soud ČR sp. zn. 29 Odo 1487/2012. Namítal, že mohl maximálně vědět, že bude projednáváno jeho hrubé porušení vnitřní řádu a stanov, nikoliv projednávání přestupku a jeho vyloučení ze spolku žalovaného. Měl tudíž za to, že porušení povinnosti členské schůze ze dne [datum] projednat jen takové body programu, které byly v souladu se stanovami oznámeny všem členům žalovaného, zakládá neplatnost rozhodnutí členské schůze o jeho vyloučení ze spolku. Dále žalobce namítal, že před rozhodnutí o jeho vyloučení ze spolku žalovaného zde neexistoval návrh výboru na jeho vyloučení ze spolku ve smyslu čl. 6 odst. 3 stanov a že také nebyl seznámen s obsahem návrhu výboru žalovaného na vyloučení před jednáním členské schůze. Poukázal na to, že o existenci návrhu výboru se nezmiňuje ani zápis členské schůze, naopak z něj vyplývá, že návrh na vyloučení žalobce z okruhu členů žalovaného byl vznesen až na jednání členské schůze a to podle zápisu z členské schůze předsedou žalovaného, neboť v něm je uvedeno, že „předseda vyslovil žádost, aby pan [celé jméno žalobce] byl z MS vyloučen“. Neexistenci písemného návrhu výboru na vyloučení žalobce ze spolku žalovaného považoval žalobce za nerespektování procesních pravidel, které má jednoznačně za následek neplatnost rozhodnutí členské schůze, neboť bez písemného návrhu se nemohl s návrhem předem seznámit a řádně se k němu vyjádřit. Namítal, že uvedeným postupem došlo k porušení jeho práv vyplývajících z ust. § 240 odst. 2 o.z. ve spojení s čl. 6 odst. 3 stanov a současně k porušení zákonného požadavku na dvojinančnost projednání vyloučení žalobce ze spolku. Žalobce měl rovněž za to, že žalovaný nedostatečně vymezil skutek, který mu byl kladen za vinu, což v důsledku vede k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o vyloučení. V oznámení o vyloučení je pouze odkaz na články provozního řádu, zápis z členské schůze ze dne [datum] se sice konstatuje, „že (žalobce) samostatně za pomoci psů ulovil dva divočáky“, avšak není tam uvedeno například ani datum, kdy ke slovení divočáků mělo dojít a tudíž vymezení skutku vykazuje nedostatek určitosti. To souvisí s tím, že ve věci nebyl projednán písemný návrh na vyloučení žalobce, jak předpokládá ust. § 240 odst. 2 o.z. ve spojení s čl. 6 odst. 3 stanov. Namítal dále, že rozhodnutí o jeho vyloučení je nepřezkoumatelné co do uvedení důvodu jeho vyloučení, především proto, že nebylo odůvodněno, proč žalovaný považuje důvod za hrubé porušení povinnosti člena ve smyslu čl. 6 odst. 3 stanov a proč nebylo možné řešit provinění přiměřenějším prostředkem než pomocí té nejvyšší sankce. Okresnímu soudu proto vytýkal, že zamítl jeho žalobu, aniž by byl naplněn znak „hrubé porušení členské povinnosti“ ve smyslu čl. 6 odst. 3 stanov jako podmínky pro rozhodnutí členské schůze o vyloučení. Okresní soud pouze uzavřel, že shledává porušení povinnosti žalobce v nedovoleném, „způsobu lovu“, který spatřoval v tom, že žalobce byl v honitbě se psy na volno a že psi na volno neměli v honitbě co pohledávat, pokud jim nebylo možné zabránit v lovu, skutečnost, zda odstřel dvou divočáků byl sanitární či nikoliv, považoval z tohoto důvodu za zcela nevýznamný s tím, že žalobce měl respektovat, že členové spolku se dohodli, že nějaký způsob lovu je přípustný a nějaký ne. Okresnímu soudu vytýkal, že se nezabýval tím, zda porušil čl. 3 provozního řádu, podle kterého nemá být stopována zvěř v zimním období na sněhu (žalobce tvrdil, že v té době vůbec sníh nebyl) či články 4 a 8 provozního řádu (zda žalobce úmyslně honil zvěř se psem). Uvedl, že sanitární odstřel již dříve poraněné zvěře, k němuž přistoupil v situaci, kdy zvěř byla zraněná, není „lovem“ ve smyslu čl. 4 provozního řádu. Měl za to, že fakt, že byl honitbě se psy na volno, dle jeho názoru nedosahuje takové intenzity, aby z tohoto důvodu bylo možné přistoupit k tak radikálnímu zásahu do jeho práv, jako je vyloučení ze spolku a spolek měl případně dodržení povinnosti žalobce vynutit jiným pro žalobce méně radikálním způsobem. Odkázal

k tomu na nález Ústavního soudu sp. zn. [číslo] o povinnosti jakékoliv právnické osoby využít k vynucení dodržování povinnosti svých členů ze škály možných opatření jen ty, které nezasahují do poměrů člena nad míru nutnou dosažení vynucení dodržování jeho členských povinností, tedy povinnost respektovat Ústavním soudem vymezené požadavky na test proporcionality. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu zrušil (zřejmě míněno změnil) a žalobě v celém rozsahu vyhověl a přiznal mu právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný se k odvolání žalobce vyjádřil tak, že je považuje za nedůvodné a rozsudek okresního soudu měl za správný. Uvedl, že je to žalobce, kdo celou situaci vidí zkresleně a vytahuje zcela účelově z judikatury pouze části, které jsou v jeho prospěch. Poukázal na to, že s ohledem na program jednání členské schůze byl žalobce několikrát vyzván prostřednictvím elektronické pošty, aby se schůze zúčastnil a hájil svá členská práva a vyjádřil se k okolnostem, které byly důvodem pro jeho vyloučení ze spolku. Na tyto výzvy však žalobce nereagoval. Před samotnou schůzí se konala schůze výboru žalovaného, kde bylo shledáno, že se žalobce dopustil hrubého porušení svých členských a zákonných povinností a bylo rozhodnuto o setrvání na návrhu na vyloučení žalobce. Ze zápisu z členské schůze z [datum] vyplývá, že žalovaný seznámil všechny členy s důvody, pro které má žalovaný za to, že žalobce se dopustil hrubého porušení členských povinností a podřadil je i pod jednotlivé články 3, 4 a 8 provozního řádu žalovaného, kterým jsou všichni členové spolku vázáni a je jim znám. To bylo žalobci následně oznámeno písemně a to srozumitelným způsobem nevzbuzujícím pochybnosti skutkové ani formální. K odvolání žalobce rozhodla revizní komise žalovaného tak, že i ona dospěla k jednoznačnému závěru, že žalobce svým jednáním porušil čl. 3, 4 a 8 provozního řádu a že jeho jednání naplnilo i znaky porušení § 49 zákona o myslivosti a s ohledem na tato hrubá porušení shledal, že vyloučení žalovaného ze spolku bylo po právu. Uvedl dále, že odůvodnění vyloučení žalobce proběhlo přímo na členské schůzi, na které byl žalobce přítomen, a byly zde zároveň podrobně vylíčeny skutky, ve kterých bylo spatřováno hrubé porušení povinností žalobce. Proto také okresní soud shledal, že žalobce byl prokazatelně seznámen se všemi důvody svého vyloučení včetně porušení povinnosti plombovat ulovenou zvěř v souladu s ust. § 49 odst. 1 zákona o myslivosti. Porušení povinností bylo soudu doloženo i snímky z fotopastí, kdy je žalobce prokazatelně viděn se psy na volno a loveckou zbraní v ruce. Uvedl rovněž, že ze svědeckých výpovědí vyplývá, že žalobce byl upozorněn na skutečnost, že se celá záležitost bude projednávat na další schůzi, již v prosinci 2014 a to předsedou spolku a dále byl o této skutečnosti informován dne [datum] mysliveckým hospodářem e-mailem, což se stalo ještě před konáním výboru a členskou schůzí. Žalobci tak byla zachována veškerá práva na ochranu před zásahem do jeho členských práv, když byl upozorněn předem na možnost vyloučení a byl přítomen i osobně na schůzi, na které se vyloučení projednávalo, a mohl se proti tomuto bránit, navíc žalobce využil veškerých svých práv, když podal odvolání k revizní komisi, která neshledala žádné nedostatky v procesu vyloučení. Konečně žalobce využil svého práva podat žalobu u soudu, který rovněž rozhodl tak, že vyloučení bylo oprávněné. Žalovaný se ztotožnil se závěrem okresního soudu, že ze strany žalobce byly prokazatelně porušeny povinnosti uložené mu stanovami, provozním řádem a zákonem, přičemž na toto porušení byl několikrát upozorňován a navíc k tomuto porušení nedošlo pouze jednou, ale opakovaně. Rozhodnutí o vyloučení bylo žalobci zasláno a bylo v něm zároveň popsáno, z jakého důvodu byl žalobce vyloučen, když žalobce byl osobně přítomen na schůzi, kde k vyloučení došlo a měl možnost seznámit se s důvody svého vyloučení. Vyloučení bylo odsouhlaseno nadpoloviční většinou všech členů. Žalobce staví svou obranu na ryze formálním přístupu, což není na místě vzhledem k charakteru žalovaného jako sdružení občanů. Navrhl proto, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu potvrdil a přiznal mu právo na náhradu nákladů řízení.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek okresního soudu a řízení, které jeho vyhlášení předcházelo (§ 212 a 212a o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

Dle ust. § 237 občanského zákoníku (zákon č. 89/2012 Sb. – o.z.) členství ve spolku zaniká vystoupením, vyloučením, nebo dalšími způsoby uvedenými ve stanovách nebo v zákoně.

Dle ust. § 239 odst. 1 o.z. neurčí-li stanovy něco jiného, může spolek vyloučit člena, který závažně porušil povinnost vyplývající z členství a v přiměřené lhůtě nápravu nezjednal ani po výzvě spolku. Výzva se nevyžaduje, nelze-li porušení povinnosti odčinit nebo způsobilo-li spolku zvlášť závažnou újmu.

Dle ust. § 240 odst. 1 o.z. neurčí-li stanovy jiný orgán, rozhoduje o vyloučení člena statutární orgán.

Dle ust. § 240 odst. 2 o.z. neurčí-li stanovy jinak, může návrh na vyloučení podat v písemné formě kterýkoli člen; v návrhu se uvedou okolnosti osvědčující důvod pro vyloučení. Člen, proti kterému návrh směřuje, musí mít příležitost se s návrhem na vyloučení seznámit, žádat o jeho vysvětlení a uvést i doložit vše, co mu je k prospěchu.

Dle ust. § 241 odst. 1 o.z. člen může do patnácti dnů od doručení rozhodnutí v písemné formě navrhnout, aby rozhodnutí o jeho vyloučení přezkoumala rozhodčí komise, ledaže stanovy určí jiný orgán.

Dle ust. § 241 odst. 2 o.z. příslušný orgán zruší rozhodnutí o vyloučení člena, odporuje-li vyloučení zákonu nebo stanovám; rozhodnutí o vyloučení člena může zrušit i v jiných odůvodněných případech.

Dle ust. § 242 o.z. vyloučený člen může do tří měsíců od doručení konečného rozhodnutí spolku o svém vyloučení navrhnout soudu, aby rozhodl o neplatnosti vyloučení; jinak toto právo zaniká. Nebylo-li mu rozhodnutí doručeno, může člen návrh podat do tří měsíců ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejdéle však do jednoho roku ode dne, kdy byl po vydání rozhodnutí zánik jeho členství vyloučením zapsán do seznamu členů; jinak toto právo zaniká.

Dle ust. § 261 odst. 1 o.z. porušil-li spolek základní členské právo člena závažným způsobem, má člen právo na přiměřené zadostiučinění.

V dané věci je mezi účastníky nesporné, že žalobce je členem žalovaného – mysliveckého spolku Tarabka [obec]. Dále je mezi nimi nesporné to, že žalovaný na své členské schůzi dne [datum] vyloučil žalovaného ze spolku a že se tak stalo nadpoloviční většinou všech členů spolku, kterých bylo ke dni [datum] celkem 15, neboť 8 hlasů bylo pro vyloučení žalobce ze spolku, 6 proti, z toho 3 byli nepřítomni a 1 hlas byl neplatný, neboť neměl vyplněnou žádnou volbu. Mezi účastníky je nesporné i to, že pozvánka na členskou schůzi dne [datum] byla zaslána již v listopadu 2014 a tudíž neobsahovala jako bod programu rozhodování o vyloučení žalovaného ze spolku. O tom, že bude na členské schůzi dne [datum] rozhodováno o vyloučení žalobce ze spolku, bylo rozhodnuto až v lednu 2015, a to v rozmezí od [datum] do [datum]. Je nepochybné, že e-mailem dne [datum] v 19 hodin byl žalobce vyzván žalovaným, aby se členské schůze dne [datum] zúčastnil, neboť tam bude členská schůze projednávat hrubé porušení vnitřního řádu a stanov mysliveckého sdružení žalobcem a jeho případné potrestání. Nepochybné je i to, že dne [datum] žalobce na e-mail odpověděl, takže přinejmenším dne [datum] se se-mailem od žalovaného seznámil. [příjmení] je i to, že žalobce se členské schůze dne [datum] zúčastnil a že na této členské schůzi byl ze spolku žalovaného vyloučen pro porušení článků 3, 4 a 8 provozního řádu žalovaného proto, že samostatně za pomoci psů ulovil dva divočáky, s tím, že je to výslovně zakázáno a sledoval zvěř pomocí psů v předvečer společného honu.

Sporné mezi účastníky je to, zda se před členskou schůzí konala schůze výboru žalovaného, který měl navrhnout vyloučení žalobce ze spolku. Žalovaný o tom předložil zápis z výborové schůze žalovaného z [datum] v 17:30 hodin, podle kterého výbor navrhl, aby byl žalovaný vyloučen ze spolku žalovaného. V zápisu o schůzi žalovaného z [datum], který byl sepsán dne [datum], však o žádné schůzi výboru žalovaného konané dne [datum], která měla navrhnout vyloučení žalobce ze spolku žalovaného není žádné zmínky a naopak se v něm uvádí, že tento návrh učinil předseda žalovaného. Účastníci se pak neshodují, zda žalobce porušil závažným způsobem své členské povinnosti vyplývající ze stanov a provozního řádu žalovaného. Žalobce tvrdí, že nikoliv a že provedl pouze sanitární odstřel poraněné zvěře, žalobce tvrdí, že v prosinci 2014 žalobce ulovil dva

divočáky za pomoci psů a nikoliv na čekané, čímž porušil články 3, 4 a 8 provozního řádu žalovaného.

Podle čl. 6 bod 3. stanov žalovaného může členská schůze na návrh výboru vyloučit člena, který hrubě porušil členskou povinnost nebo právní předpisy o myslivosti, zbraních a střelivu, ochraně přírody apod. (§ 237, § 239 odst. 1 a § 240 o.z.). Podle čl. 7 bod 1. stanov žalovaného členská schůze je nejvyšším orgánem sdružení, tvoří shromáždění všech členů sdružení, koná se zpravidla čtyřikrát ročně a svolává ji výbor (písemně, elektronickou poštou apod.), alespoň 8 dní před jejím konáním a v pozvánce musí být uveden program.

Z uvedeného vyplývá, že se spolek žalovaného dohodl ve svých stanovách na tom, že vyloučit člena spolku může pouze členská schůze na návrh výboru žalovaného a že pozvánku na členskou schůzi je třeba zaslat, resp. členskou schůzi svolat alespoň 8 dní před jejím konáním, a v pozvánce musí být uveden program.

Žalobce byl přítom vyloučen ze spolku žalovaného na členské schůzi dne [datum], která byla svolána již v listopadu 2014 a při svolání rozhodně nebylo na jejím programu vyloučení žalovaného ze spolku a tudíž nemohl být tento bod uveden ani na programu členské schůze.

Pokud žalovaný vytýká žalobci, že porušil provozní řád žalovaného, když postupoval žalovaným vytýkaným způsobem při ulovení dvou divočáků, měl by i žalovaný dodržovat své stanovy při rozhodování o tak závažné otázce, jako je vyloučení svého člena ze spolku. Odvolací soud nemá za to, že by toto nedodržení postupu, které si zvolil sám spolek žalovaného, nemělo význam při rozhodování o vyloučení žalobce ze spolku. Pokud by totiž na pozvánce členské schůze bylo uvedeno, že bude rozhodováno o vyloučení žalobce ze spolku žalovaného, je možné, že by se na členskou schůzi dostavilo více členů spolku (3 byli nepřítomni – mezi nimi i otec žalobce). To však v dané věci dodrženo nebylo a pouze žalobce byl vyrozuměn o tom, že na členské schůzi dne [datum] bude rozhodováno o jeho hrubém porušení povinností vyplývajících ze stanov a provozního řádu, a navíc nikoliv o jeho vyloučení ze spolku, tuto pozvánku dostal až [datum], tedy 3 dny před konáním členské schůze a je nepochybné, že ostatní členové spolku tuto pozvánku vůbec neobdrželi, neboť o bodu programu členské schůze – vyloučení žalovaného ze spolku se dozvěděli až přímo na členské schůzi dne [datum].

Toto porušení stanov žalovaného, které si sám žalovaný stanovil, považuje odvolací soud při tak závažném rozhodnutí, jako je vyloučení člena ze spolku, za porušení, které způsobuje neplatnost vyloučení žalobce ze spolku žalovaného (§ 242 a § 241 odst. 2 o.z.), aniž by musel zkoumat dále, zda se žalobce dopustil porušení, které mu bylo kladeno žalovaným za vinu. Tím se ostatně nezabýval ani okresní soud, resp. mu stačilo, že byl žalobce viděn fotopastí v lese s volně běžícími psy a puškou, aniž by se zabýval intenzitou porušení povinností žalobcem podle stanov a provozního řádu žalovaného, který umožňuje uložit za porušení povinností člena i mírnější opatření uvedená v čl. 6 bod 1. (výtka, dočasné omezení lovu spárkaté zvěře na dobu jednoho roku, omezení jiných členských výhod na dobu jednoho roku). Nerespektování procesních pravidel při uložení sankčního opatření vytýkal jinému mysliveckému sdružení Ústavní soud ČR v nálezu sp.zn. I. ÚS 3486/10.

Odvolací soud proto rozsudek okresního soudu změnil tak, že se určuje, že vyloučení žalovaného ze spolku žalobce je neplatné (§ 220 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.).

Odvolací soud potvrdil rozsudek okresního soudu ve výroku I. v části, kterou okresní soud zamítl žalobu žalobce na přiměřené zadostiučinění za neplatné vyloučení ze spolku žalovaného (§ 219 o.s.ř.), neboť měl za to, že v této části okresní soud rozhodl správně. Žalobce požadoval omluvu za to, že byl vyloučen ze spolku žalovaného, avšak odvolací soud dospěl k závěru, že pro přiměřené zadostiučinění nejsou splněny předpoklady ust. § 261 odst. 1 občanského zákoníku, neboť žalobce se určitého porušení provozního řádu žalovaného dopustil, když umožnil psům volný pohyb po lese a tudíž spolek neporušil základní členské právo člena závažným způsobem, když pouze za

porušení základního členského práva závažným způsobem je možné požadovat zadostiučnění (§ 261 odst. 1 o.z.).

Vzhledem k tomu, že odvolací soud změnil zčásti rozsudek okresního soudu, musel znovu rozhodnout o náhradě nákladů řízení (§ 224 odst. 2 o.s.ř.), když rozhodl i o nákladech odvolacího řízení. O nákladech řízení před soudy obou stupňů rozhodl dle ust. § 224 odst. 1 a § 150 o.s.ř. a žádném z účastníků právo na jejich náhradu nákladů nepřiznal, a to s ohledem na okolnosti dané věcí, kdy žalobce určitým způsobem porušil své povinnosti vyplývající ze stanov, resp. provozního řádu, a žalovaný si počínal při rozhodování o jeho vyloučení způsobem porušujícím své stanovy. Ačkoliv tyto námitky z obou stran zazněly již před okresním soudem, účastníci setrvali na svých stanoviscích, když by bylo s ohledem na spolkový charakter jejich vztahů na místě, aby tyto záležitosti urovnali dohodou. To se však nestalo a tudíž je dle názoru odvolacího soudu namístě, aby si účastníci nesli náklady řízení ze svého.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání u Okresního soudu v Chrudimi ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu. O dovolání by rozhodoval Nejvyšší soud ČR. Dovolání je přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Pardubicích dne 15. srpna 2016

JUDr. Alena Pokorná v.r.
předsedkyně senátu